

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/14/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119010322
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119010322.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.11.2020, v trestnej veci proti obžalovanému F. R., pre zločin skrátenie dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/18/2019 zo dňa 03.02.2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátúra.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného F. R. vinným zo spáchania zločinu skrátenie dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 27.04.2009 za zdaňovacie obdobie 1. štvrťrok 2009, kde priznal vlastnú daňovú povinnosť vo výške 258,05 €, pričom však bolo zistené, že daňový subjekt F. R. - M C. nadobudol v zdaňovacom období 1 štvrťrok 2009 ojazdené motorové vozidlá z iného členského štátu Európskej únie (ďalej len EÚ) od dodávateľa B. T. U., E. G. XX, A-XXXX N., J., ICO DPH AT: U51795400 (ďalej len B. T. U.) v bežnom režime zdanenia bez DPH a to na základe faktúry č.70078319 zo dňa 17.03.2009 na sumu 4.500,- €, faktúry č. 70078510 zo dňa 24.03.2009 na sumu 6 583,33 €, faktúry č. 70078757 zo dňa 31.03.2009 na sumu 8.416,67 €, faktúry č. 70078583 zo dňa 31.03.2009 na sumu 4.916,67 € a faktúry č. 70078862 zo dňa 31.03.2009 na sumu

5 000,- €, kde tieto motorové vozidlá následne fiktívne vyviezol za účelom opravy do Českej republiky, pričom ich odpredal spol. T., Česká republika, IČO DPH: CZ44795602 (ďalej len T. S. r. o.) a následne ich od tej istej spoločnosti späť odkúpil a to z dôvodu, aby získal neoprávnenú výhodu postupu zdaňovania podľa osobitnej úpravy v zmysle § 66 zákona o DPH, následkom čoho na území SR takto nadobudnuté vozidlá pri ich dodaní konečným odberateľom v tuzemsku nezdanil celé, ale pri ich predaji odviezol DPH len z rozdielu medzi predajnou cenou a kúpnu cenou od českého dodávateľa, čím takýmto konaním skrátil DPH za zdaňovacie obdobie 1. štvrťrok 2009 vo výške 1.918,67 €,

2/ dňa 27.07.2009 za zdaňovacie obdobie 2. štvrťrok 2009, kde priznal vlastnú daňovú povinnosť vo výške 1.724,39 €, pričom však bolo zistené, že daňový subjekt F. R. - M C. nadobudol v zdaňovacom období 2. štvrťrok 2009 ojazdené motorové vozidlá z iného členského štátu EU od dodávateľa B. T. U. v bežnom režime zdanenia bez DPH a to na základe faktúry č. 70079066 zo dňa 07.04.2009 na sumu 4.500,- €, faktúry Č. 70079022 zo dňa 07.04.2009 na sumu 5.666,67 €, faktúry č 70079017 zo dňa 07.04.2009 na sumu 6 000,- €, faktúry č. 70079321 zo dňa 15.04.2009 na sumu 5.166,67 €, faktúry č. 70079410 zo dňa 15.04.2009 na sumu 4.833,33 €, faktúry č. 70079460 zo dňa 21.04.2009 na sumu 4.500,- €, faktúry č. 70079447 zo dňa 21.04.2009 na sumu 5.000,- €, faktúry č. 70079740 zo dňa 21.04.2009 na sumu 3.583,33 €, faktúry č. 70079869 zo dňa 28.04.2009 na sumu 4 583,33 €, faktúry č. 70079870 zo dňa 28.04.2009 na sumu 4 583,33 €, faktúry č. 70079945 zo dňa 28.04.2009 na sumu 3.916,67 €, faktúry č. 70079943 zo dňa 28.04.2009 na sumu 3.833,33 €, faktúry č. 70080068

zo dňa 28.04.2009 na sumu 8.333,33 €, faktúry č. 70079814 zo dňa 28.04.2009 na sumu 4.416,67 €, faktúry č. 70080414 zo dňa 05.05.2009 na sumu 3.666,67 €, faktúry č. 70080192 zo dňa 05.05.2009 na sumu 4.666,67 €, faktúry č. 70080176 zo dňa 05.05.2009 na sumu 5.750 €, faktúry č. 70080413 zo dňa 05.05.2009 na sumu 4.500,- €, faktúry č. 70080165 zo dňa 05.05.2009 na sumu 4.583,33 €, faktúry č. 70080123 zo dňa 05.05.2009 na sumu 5 166,67 €, faktúry č. 70080495 zo dňa 12.05.2009 na sumu 3.916,67 €, faktúry č. 70080747 zo dňa 12.05.2009 na sumu 3.500,- €, faktúry č. 70080993 zo dňa 19.05.2009 na sumu 4 500,- €, faktúry č. 70081367 zo dňa 26.05.2009 na sumu 6.083,33 €, faktúry č. 70081625 zo dňa 26.05.2009 na sumu 4 500,- €, faktúry č. 70081997 zo dňa 03.06.2009 na sumu 5.333,33 €, faktúry č. 70081689 zo dňa 3.6.2009 na sumu 4.750 €, faktúry č. 70081736 zo dňa 3.6.2009 na sumu 4.416,67 €, faktúry č. 70081770 zo dňa 3.6.2009 na sumu 4 583,33 €, faktúry č. 70081803 zo dňa 3.6.2009 na sumu 6.583,33 €, faktúry č. 70081804 zo dňa 03. 06.2009 na sumu 4.916,67 €, faktúry č. 70081841 zo dňa 03.06.2009 na sumu 5.583,33 €, faktúry č. 70082054 zo dňa 03.06. 2009 na sumu 3.583,33 €, faktúry č. 70082142 zo dňa 09.06.2009 na sumu 4 083,33 €, faktúry Č. 70082206 zo dňa 09.06.2009 na sumu 7 583,33 €, faktúry č. 70082139 zo dňa 09. 06. 2009 na sumu 4.333,33 €, faktúry č. 70082130 zo dňa 09.06.2009 na sumu 4 416,67 €, faktúry č. 70082524 zo dňa 09.06.2009 na sumu 4.583,33 €, faktúry č. 70082587 zo dňa 16.06.2009 na sumu 4.583,33 €, faktúry č. 70082731 zo dňa 16.06.2009 na sumu 4.333,33 €, faktúry č. 70082579 zo dňa 16.06.2009 na sumu 4.500,- €, faktúry č. 70082681 zo dňa 16 06.2009 na sumu 5 333,33 €, faktúry č. 70082891 zo dňa 16.06.2009 na sumu 6.500,- €, faktúry č. 70082888 zo dňa 16.06.2009 na sumu 5.916,67 €, faktúry č. 70083383 zo dňa 23.06.2009 na sumu 6 750,- €, faktúry č. 70083334 zo dňa 23.06.2009 na sumu 3.583,33 €, faktúry č. 70083637 zo dňa 30.06.2009 na sumu 5.916,67 €, faktúry č. 70083434 zo dňa 30.06.2009 na sumu 7.583,33 € a faktúry č. 70083667 zo dňa 30.06.2009 na sumu 3.333,33 €, kde tieto motorové vozidlá následne fiktívne vyviezol za účelom opravy do Českej republiky, pričom ich odpredal spol. T. s. r. o. a následne ich od tej istej spoločnosti späť odkúpil a to z dôvodu, aby získal neoprávnenú výhodu postupu zdaňovania podľa osobitnej úpravy v zmysle § 66 zákona o DPH, následkom čoho na území SR takto nadobudnuté vozidlá pri ich dodaní konečným odberateľom v tuzemsku nezdanil celé, ale pri ich predaji odviezol DPH len z rozdielu medzi predajnou cenou a kúpnu cenou od českého dodávateľa, čím takýmto konaním skrátil DPH za zdaňovacie obdobie 2. štvrťrok 2009 vo výške 32.574,86 €,

3/ dňa 23.10.2009 za zdaňovacie obdobie 3. štvrťrok 2009, kde priznal vlastnú daňovú povinnosť vo výške 861,81 €, pričom však bolo zistené, že daňový subjekt F. R. - M C. nadobudol v zdaňovacom období 3. štvrťrok 2009 ojazdené motorové vozidlá z iného členského štátu EU od dodávateľa B. T. GmbH v bežnom režime zdanenia bez DPH a to na základe faktúry č. 70084342 zo dňa 07.07.2009 na sumu 9.833,33 €, faktúry č. 70084420 zo dňa 07.07.2009 na sumu 4.583,33 €, faktúry č. 70084366 zo dňa 07.07.2009 na sumu 4.583,33 €, faktúry č. 70084419 zo dňa 07.07.2009 na sumu 3.125,- €, faktúry č. 70084421 zo dňa 07.07.2009 na sumu 6.583,33 €, faktúry č. 70084353 zo dňa 07.07.2009 na sumu 6.666,67 €, faktúry č. 70084024 zo dňa 07.07.2009 na sumu 9.416,67 €, faktúry č. 70084830 zo dňa 14.07.2009 na sumu 4.750,- €, faktúry č 70084535 zo dňa 14.07.2010 na sumu 8333,33 €, faktúry č. 70085745 zo dňa 28.07.2009 na sumu 3.666,67 €, faktúry č. 70085695 zo dňa 28.07.2009 na sumu 7.666,67 €, faktúry č. 70085822 zo dňa 28.07.2009 na sumu 6 916,67 €, faktúry č. 70085874 zo dňa 04.08.2009 na sumu 7.416,67 € a faktúry č. 70085892 zo dňa 04.08.2009 na sumu 7.291,67 €, kde tieto motorové vozidlá následne fiktívne vyviezol za účelom opravy do Českej republiky, pričom ich odpredal spol. T. s r. o a následne ich od tej istej spoločnosti späť odkúpil a to z dôvodu, aby získal neoprávnenú výhodu postupu zdaňovania podľa osobitnej úpravy v zmysle § 66 zákona o DPH, následkom čoho na území SR takto nadobudnuté vozidlá pri ich dodaní konečným odberateľom v tuzemsku nezdanil celé, ale pri ich predaji odviezol DPH len z rozdielu medzi predajnou cenou a kúpnu cenou od českého dodávateľa, čím takýmto konaním skrátil DPH za zdaňovacie obdobie 3. štvrťrok 2009 vo výške 28.545,82 €,

4/ dňa 25.1.2010 za zdaňovacie obdobie 4. štvrťrok 2009, kde priznal vlastnú daňovú povinnosť vo výške 72,91 €, pričom však bolo zistené, že daňový subjekt F. R. M C. nadobudol v zdaňovacom období 4 štvrťrok 2009 ojazdené motorové vozidlá z iného členského štátu EÚ od dodávateľa spol. T. T. S.r.o, E. XXX, XXX XX X. 4, Česká republika, IČ DPH: CZ26804174 (ďalej len T. AUTO s. r. o.) a to na základe kúpnej zmluvy zo dňa 13.10.2009, ktorej predmetom bola kúpa motorového vozidla zn. Fiat Stilo za sumu 5.600,- €, kúpnej zmluvy zo dňa 13.10.2009, ktorej predmetom bola kúpa motorového vozidla zn. Peugeot 407 za sumu 7.900,- €, kúpnej zmluvy zo dňa 13.10.2009, ktorej predmetom bola kúpa motorového vozidla zn. Opel Zafira za sumu 8.300,- €, kúpnej zmluvy zo dňa 13.10.2009, ktorej predmetom bola kúpa motorového vozidla zn. Peugeot 407 za sumu 8.200,- €, kúpnej zmluvy zo dňa

29.10.2009, ktorej predmetom bola kúpa motorového vozidla zn. Opel Astra Caravan za sumu 6.300,- €, kúpnej zmluvy zo dňa 29.10.2009, ktorej predmetom bola kúpa motorového vozidla zn. Nissan Miera za sumu 5.200,- €, kúpnej zmluvy zo dňa 29.10.2009, ktorej predmetom bola kúpa motorového vozidla zn. Mazda 6 Combi za sumu 8 200,- €, kúpnej zmluvy zo dňa 24.11.2009, ktorej predmetom bola kúpa motorového vozidla zn. Toyota Avensis Kombi za sumu 10 000,- €, kúpnej zmluvy zo dňa 08.12.2009, ktorej predmetom bola kúpa motorového vozidla zn. Fiat Punto za sumu 6.500,- € a kúpnej zmluvy zo dňa 08.12.2009, ktorej predmetom bola kúpa motorového vozidla zn. Volkswagen Passsat Variant za sumu 10.200,- €, kde na všetkých zmluvách bolo uvedené, že na nadobudnutý tovar sa vzťahuje osobitný režim zdanenia, pričom bolo zistené, že spol. T. T. S. r. o. tieto motorové vozidlá nakúpila od spol. B. T. U. v bežnom režime bez DPH, kde o tejto skutočnosti mal F. R. vedomosť, nakoľko bol splnomocnený na zastupovanie spol. T. T. s.r.o. voči spol. B. T., a teda pri týchto motorových vozidlách F. R. neoprávnené uplatnil postup zdaňovania podľa osobitnej úpravy v zmysle § 66 zákona o DPH, následkom čoho na území SR takto nadobudnuté vozidlá pri ich dodaní konečným odberateľom v tuzemsku nezdanil celé, ale pri ich predaji odviezol DPH len z rozdielu medzi predajnou cenou a kúpnu cenou od českého dodávateľa, čím takýmto konaním skrátil DPH za zdaňovacie obdobie 4. štvrťrok 2009 vo výške 7.999,16 € a tak uvedeným konaním v bode 1-4 skrátil DPH vo výške 71.038,51 €.

Za to mu súd podľa § 276 ods. 3 Tr. zákona za použitia § 36 písm. l/ Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, § 39 ods. 1 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody na 36 (tridsaťšesť) mesiacov. Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona, za použitia § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona mu výkon toho trestu podmienčne odložil. Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona mu stanovil skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov. Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona nad obžalovaným určil dohľad probačného a mediačného úradníka počas skúšobnej doby. Podľa § 51 ods. 4, písm. e/ Tr. zákona obžalovanému uložil povinnosť spočívajúca najmä v príkaze zaplatiť v skúšobnej dobe dlh.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal okresný prokurátor písomné odôvodnené odvolanie. V písomných dôvodoch odvolania podaného výslovne proti výroku o treste v neprospech obžalovaného po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že výrok o treste je nezákonný. Použitie mimoriadnych okolností na zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby tak, ako na to pamätá ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zákona, je zjavne v rozpore so všetkými okolnosťami tohto prípadu alebo aj okolnosťami spojenými osobnými pomermi obžalovaného, pretože z trestného spisu je evidentné, že obžalovaný F. R. doposiaľ nevedol riadny život. Obžalovaný bol opakovane priestupkovo riešený viac ako 15-krát, najmä na úseku cestnej dopravy podľa zákona č. 8/2009 Z.z. Z registra trestov vyplýva, že doposiaľ bol 7-krát súdne trestaný, síce naposledy v roku 2012, pričom mu bol trest odpustený amnestiou dňa 02.01.2013 a tak sa naňho hľadí, akoby nebol odsúdený. Teda vzhľadom na vyššie uvedené, najmä osobné pomery obžalovaného navrhol, aby odvolací súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/ písm. e/ Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok v časti výroku o treste a postupom podľa § 322 ods. 2, ods. 3 Tr. poriadku sám vo veci rozhodol.

Na základe včas podaného odvolania oprávnenou osobou postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupov konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Vzhľadom na to, že krajský súd v prejednávanej veci nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku (obžalovaný urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku, pričom súd prvého stupňa jeho vyhlásenie o vine riadne prijal a odvolanie bolo podané len čo do výroku o treste), preskúmal len napadnutý výrok rozsudku, teda výrok o treste a po takomto preskúmaní dospel k nasledovnému záveru.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu.

Dokazovanie v tomto smere tak, ako ho vykonal okresný súd, bolo vykonané v potrebnom rozsahu a vytvorilo spoľahlivý podklad pre rozhodnutie o druhu a výmere trestu v posudzovanom prípade. Okresný súd tiež správne ustálil existenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností (§ 36, § 37 Tr. zákona), v

nadväznosti na to tiež v súlade so zákonom (§ 38 ods. 2 Tr. zákona) u obžalovaného určil trestnú sadzbu, v rámci ktorej potom určil druh a výmeru trestu (pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby) v zmysle základných hľadísk a kritérií (§ 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona) pre naplnenie účelu trestu zohľadňujúc pritom aj pravidlo upravené ustanovením (§ 34 ods. 3 Tr. zákona), že trest má postihovať len páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby .

Zohľadňujúc preto doposiaľ uvedené, v súhrne krajský súd konštatuje, že tak uložený druh a výmera trestu v posudzovanom prípade u obžalovaného, spolu s probačným dohľadom nad jeho správaním, je podľa názoru krajského súdu trestom zákonným, ktorý zodpovedá plne zásadám pre ukladanie trestov a odráža závažnosť protiprávneho konania obžalovaného, okolností, za ktorých sa skutku dopustil, ako aj samotnú osobu obžalovaného, no a predovšetkým dobu, ktorá od spáchania posudzovanej trestnej činnosti uplynula až do meritórneho rozhodnutia súdu vo veci.

V reakcii na odvolacie námietky okresného prokurátora potom krajský súd len v stručnosti považuje za potrebné opätovne z obsahu vykonaného dokazovania, sumarizujúc podstatné skutočnosti, poukázať na nasledovné.

Hodnotenie osoby obžalovaného v posudzovanom prípade skutočne zodpovedá zisteniam okresného prokurátora tak, ako ich ustálil z odpisu registra trestov, či registra priestupkov. Je pravdou, že v prípade všetkých odsúdení sa na obžalovaného hľadí, ako na páchatela, ktorý akoby nebol odsúdený, platí teda tzv. fikcia neodsúdenia, čo však z hľadiska hodnotenia osoby obžalovaného nemá vplyv na skutočnosť, že sa v minulosti dopustil protiprávneho konania v takej intenzite, že bol súdom uznaný vinným zo spáchania trestného činu uvedeného v osobitnej časti Tr. zákona, čo svedčí o jeho v prístupe k dodržiavaniu všeobecných spoločenských pravidiel a zákona.

Na druhej strane je pravdou, že od ostatného odsúdenia v roku 2012 (OS Prešov sp. zn. 1T/169/2005) sa obžalovaný zjavne trestnej činnosti nedopúšťal, aj keď bol v priemere v piatich prípadoch ročne od roku 2014 do 2018 postihovaný v rámci priestupkového konania na úseku dopravy. V súčasnosti žije usporiadaným spôsobom života v spoločnej domácnosti so svojou družkou E. A. v byte na ulici Q. v X. spolu s ich dvoma maloletými (školou povinnými) synmi, ktorí sú odkázaní na jeho starostlivosť, včítane plnenia povinností pri ich finančnom zabezpečení, ale predovšetkým pri ich výchove.

Krajský súd si osvojil argumentáciu okresného prokurátora v odvolaní v tam opísanom rozsahu s poukazom na osobu obžalovaného (jeho trestnoprávnu a priestupkovú minulosť, či rodinné pomery) o nesplnení podmienok pre ukladanie trestu odňatia slobody pod jeho dolnú hranicu ustanovenú Trestným zákonom podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona a teda bez zistenia existencie takých okolností prípadu alebo pomerov na strane páchatela, ktoré by mali v posudzovanom prípade za následok použitie tohto zmierňovacieho ustanovenia.

Na druhej strane rozhodnutie okresného súdu o ukladaní trestu pod zákonom stanovenú trestnú sadzbu, keďže trest uložený v zákon ustanovenej trestnej sadzbe by bol pre obžalovaného F. R. v hodnotenom prípade neprímerane prísny, považuje za vecne správny, a to čiastočne z totožných dôvodov, ako to prezentoval okresný súd v odvolaní napadnutom rozsudku a preto na rozdiel od úvah okresného prokurátora krajský súd dospel k záveru, že podmienky pre mimoriadne zníženie trestu v prejednávanej veci splnené boli a to hneď z dvoch dôvodov.

Najsamprv je potrebné zvýrazniť, že obžalovaný urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku, čím sa podobne ako v konaní o dohode o vine a treste (vykonanie ktorého navrhoval jeho obhajca už po preštudovaní výsledkov vyšetrovania), vzdal práva na verejný proces a tým dokazovania jeho viny na hlavnom pojednávaní, čo potom umožňuje analogické použitie ust. § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zákona o mimoriadnom znížení trestu (R 44/2017). A aj keď použitie ust. § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zákona v prípade vyhlásenia o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku nie je obligatórne, krajský súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci, s ohľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu a pomery páchatela, by trest v rámci zákonnej upravenej trestnej sadzby v rozmedzí od 4 rokov do 8 rokov (po úprave podľa § 38 ods. 3 Tr. zákona pri prevahe poľahčujúcich okolností), bol stále neprímerane prísny, pričom aj trest kratšieho trvania postačí na zabezpečenie ochrany spoločnosti.

Súčasne platí, čo krajský súd považuje za dôvod rozhodný, ako okolnosť pre ukladanie trestu odňatia slobody pod jeho dolnú hranicu ustanovenú Trestným zákonom a to je doba, ktorá uplynula od spáchania posledného (čiastkového) skutku v januári 2010 v posudzovanej trestnej činnosti obžalovaného F. Uličného do samotného meritórneho rozhodnutia súdu na verejnom zasadnutí v rámci odvolacieho konania súdu. Z obsahu spisu totižto plynie, že L. úrad X. podal oznámenie o podozrení o protiprávnom konaní obžalovaného orgánom činným v trestnom konaní až dňa 02.12.2014, aj keď z oznámenia o výkone daňovej kontroly u daňového subjektu F. R. - M C. (na čl. 432, zväzok II.) plynie, že daňová kontrola sa mala začať dňa 24.03.2011, obžalovanému F. R. bolo vznesené obvinenie pre žalovanú trestnú činnosť dňa 29.05.2017 a prvýkrát bol vypočutý v procesnom postavení obvineného dňa 13.07.2017. Obžaloba na F. R. bola podaná potom na súd prvého stupňa dňa 18.02.2019, pričom rozsudkom bolo vo veci (po vyhlásení o vine obžalovaným) dňa 03.02.2020, čiže celkovo po desiatich rokoch od dokonania trestnej činnosti v žalovanom prípade.

V tomto prípade si krajský súd nemohol osvojiť argumentáciu krajského prokurátora intervenujúceho na verejnom zasadnutí, že obžalovaný sa svojím prístupom počas vyšetrovania (odmietol vypovedať, čím len využil svoje zákonné právo) spolupodieľal na zjavne existujúcich prieťahoch v tomto konaní, resp. bolo na mieste aj zohľadniť či to bola zjavná zložitosť veci (ako vecná, dôkazy s cudzím prvkom tak aj právna).

Posudzované správanie sa štátnych orgánov v tejto veci - daňového úradu, orgánov činných v trestnom konaní, ale aj súdu (a to oboch stupňov) v porovnaní so správaním sa obžalovaného, skutočne - zistené prieťahy v trestnom konaní v hodnotenom prípade nie je možné dať za vinu obžalovanému.

Z uvedeného plynie, že predmetná trestná vec nebola prejednaná v primeranej lehote, čím bolo porušené právo obžalovaného na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva účinným prostriedkom nápravy v zmysle čl. 13 tohto Dohovoru je v prípade takéhoto porušenia práva priznaného dohovorom zohľadnenie dĺžky konania pri rozhodovaní o treste.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na rozsudok NS SR z 18. marca 2012, sp. zn. 5To/14/2009, uverejnený v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom R 10 /2011, v ktorom prezentuje názor, že nápravu porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote vo forme zastavenia trestného stíhania z článku 6 ods. 1 Dohovoru nemožno vyvodiť, ale dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania, v porovnateľných veciach je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Tr. zákona účinného do 1. januára 2006 (teraz § 39 ods. 1 Tr. zákona) a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom.

Opierajúc sa v súhrne o doposiaľ uvedené, krajský súd má za to, že obžalovaný F. R. svojím správaním od roku 2012 dostatočne preukázal, že nie je nutné na účinnú ochranu spoločnosti, či jeho nápravu ukladať mu trest odňatia slobody spojený s jeho výkonom.

Po zohľadnení týchto skutočností preto odvolací súd má za to, že okresným súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere 36 (tridsaťšesť) mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov s probačným dohľadom, povinnosťou spočívajúcou najmä v príkaze zaplatiť v skúšobnej dobe v existujúci dlh na nezaplatenej dani, je trestom zákonným, zodpovedá plne zásadám na ukladanie trestov a odráža závažnosť protiprávneho konania obvineného.

Na záver krajský súd nepovažoval pre posudzovaný prípad za vhodný príklad prednesený krajským prokurátorom na verejnom zasadnutí pre aplikáciu záverov rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Tdo/9/2017 zo dňa 28.03.2018 v súvislosti tvrdeným nezákonným postupom okresného súdu podľa § 51 ods. 4, písm. e/ Tr. zákona, keď uložil povinnosť obžalovanému F. R. počas skúšobnej doby uhradiť vzniknutý dlh, čím mal zrejme na mysli - dlh na dani z pridanej hodnoty.

V posudzovanom prípade totižto obžalovaný ako štvrtročný platca DPH vykonával podnikateľskú činnosť ako fyzická osoba - živnostník - pod obchodným menom F. R. - M C., zatiaľ čo v označenom rozhodnutí

NS SR nezákonne postupujúci súd mal preniesť povinnosť obchodnej spoločnosti - právnickej osoby na obžalovanú ako konateľku tejto spoločnosti za vzniknutý dlh na nezaplatenom poistnom do Sociálnej poisťovne a pod., práve uložením povinnosti uhradiť tento dlh počas skúšobnej doby za použitia označeného ustanovenia. V tomto rozhodnutí NS SR zdôraznil, že štát má možnosť si svoju pohľadávku v rámci exekučného konania (NS SR posudzovanom prípade na nedoplatku na poistnom voči Sociálnej poisťovne, či osobitne v rámci daňového exekučného konania dlh na dani) uplatňovať voči majetku obchodnej spoločnosti ako skutočnému dlžníkovi, inak by išlo o tzv. zdvojené uplatnenie nároku z jedného a totožného titulu od dvoch rozdielnych subjektov - subjektu povinného poistné, daň zaplatiť a subjektu, ktorý nesie trestnú zodpovednosťou za neodvedenie alebo nezaplatenie dane a poistného, keďže túto pohľadávku nie je možné preniesť na štatutárneho zástupcu obchodnej spoločnosti.

V posudzovanom prípade však obžalovaný spôsobil dlh na nezaplatenej dani DPH predsa ako podnikateľský subjekt - fyzická osoba, pričom okresný súd ho v tomto prípade nezaviazal samostatným výrokom v podobe exekučného titulu (daňový úrad pritom už zjavne včas začal konať v rámci daňového exekučného konania na základe vydaných dodatočných výmerov na zaplatenie dane z DPH), ale uložil mu povinnosť pre lepšie dosiahnutie nápravy páchatel'a trestného činu tento dlh uhradiť (hodnotené podľa jeho možností a schopností v sledovanom období), čo bude mať probačný a mediačný úradník povinnosť, okrem toho, či obžalovaný vedie riadny život, tiež sledovať počas plynutia skúšobnej doby. Inak povedané, v posudzovanom prípade nehrozí, aby súdom uložená povinnosť obžalovanému vytvorila situáciu, pri ktorej by jedna a tá istá pohľadávka štátu bola uplatňovaná od dvoch rozdielnych subjektov - daňového subjektu a páchatel'a daňového trestného činu, keďže v posudzovanom prípade sú subjektom totožným.

Z toho dôvodu krajský súd nepovažoval odvolanie okresného prokurátora za nedôvodné, postupom podľa § 319 Tr. poriadku ako také zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.